

Eugen Himmel – scénář

Eugen Himmel se narodil v Brně do německé rodiny v roce 1944. V té době byl jeho otec ve Wehrmachtu. Po skončení druhé světové války musela rodina do odsunu. V květnu 1945 se pamětník spolu s matkou, dvěma sestrami a dalšími seřadili na Malinovského náměstí.

[0:03:59–0:04:49] „*A šli jsme přes Pohořelice až na rakouský hranice. Taky tam byli staří lidi, umírali cestou. Dědeček s babičkou tam taky zeřeli tenkrát. No a my jsme došli až na hranice. Tam na nás čekaly rakouský nákladáky tak nás naložili a odvezli nás do Vídně.*“ [19 sec.]

Válečné i následné poválečné události rodinu pamětníka navždy rozdělily. Eugenův otec se po válce oběsil. Matka se spolu s ním a jednou z dcer rozhodla v roce 1946 k nelegálnímu návratu do Československa. Na hranicích byli zadrženi. Došlo k dalšímu rozdělení rodiny. Matka musela zůstat v Hevlíně. Děti byly poslány do dětského domova v Brně.

[0:06:33–0:07:05] „*Tam nás obsluhovaly jeptišky. Hrozný podmínky. Dostali jsme, co tenkrát existovalo, svrab, neštovice. Tam nám koupali hlavu v hyprmanánu. Nikdy nechtějte válku. Prostě vála je vždycky zlo.*“ [15 sec.]

Se špatnými podmínkami a následnou diskriminací se pamětník potýkal i na základní škole. Následně se chtěl vyučit strojním zámečnickem. Nebylo mu to ale dovoleno. Musel nastoupit do učení na horníka. Jak dospíval, začal si uvědomovat politickou situaci komunistického Československa.

[0:58:34 – 1:00:15] „*Třeba já si pamatuju osmašedesátej rok. To byl rok, kterej byste si mysleli, že to byly nejkrásnější roky Československa. Takovej elán do života tech lidí, všeho. Si mysleli že opravdu tady vznikne nákej režim, kterej nemá na světě obdoby. Ale pak přišla ta studená sprcha té Varšavské smlouvy. Přišli sem vojáci. My jsme jeli do práce tramvají v Brně. Jsem byl v Králově Poli. Se díváme a tam vedle nás jelo nákladní auto s ruskýma vojáka a mířili takhle samopalama z auta. Ráno v šest hodin. To bylo během půlnoci se sem nastěhovalo dvě stě tisíc vojáků. Škoda, škoda toho osmašedesátýho. To kdyby se povedlo, tak nevím. Tady by bylo dobře tenkrát.*“ [56 sec.]

Na konci osmdesátých let začal pamětník uvažovat, že by i se svou matkou emigroval do tehdejšího západního Německa, kde už žila jeho starší sestra. Totalitní režim jim dlouho nechtěl vydat cestovní doložku. Nakonec ji získali a do Německa odcestovali. Bylo to v pátek 17. listopadu 1989.